

[Svend Auken]

regeringen, Socialdemokratiet, CD og Kristeligt Folkeparti for nylig.

En fast Øresundsforbindelse fremtræder i denne sammenhæng som lidt af et columbusæg. Forbindelsen vil gøre Sverige landfast med Danmark, eller i hvert fald landfast med Sjælland, sikre, at forbindelsen mellem resten af Norden og resten af Europa kommer til at gå via Danmark, give Københavns Lufthavn et ekstra opland på 2-3 mio. mennesker, tilbyde København alle tiders chance for at hidlokke internationale og ikke kun svenske investeringer og muliggøre, at Danmark kan knytte sig til udbygningen af det europæiske jernbanenet, som bliver fremtidens samfærdselsmiddel mellem bycentre i Europa. I tillægsgevinst bliver der en jernbaneforbindelse fra Københavns Lufthavn i Kastrup til Hovedbanegården og en mulig aflastning af biltrafikken i Nordsjælland.

Det tredje punkt, som jeg vil nævne, har at gøre med de andre investeringer, der skal formidles i København, gerne gennem et udviklingsselskab. Vi ser gerne et sådant selskab, der kan medvirke ved gennemførelsen af konkrete projekter, f.eks. gennem sikring af udnyttelsen af ledige arealer og tilvejebringelsen af den nødvendige kapital på et fornuftigt grundlag.

Det er vigtigt, at udviklingsselskabet får den rigtige form, at det bliver hurtigt etableret, og at de folkevalgte får en afgørende indflydelse på arealudnyttelsen i hovedstadsområdet. Samtidig må det naturligvis forhindres, at udviklingen går i stå. Ikke mindst hensynet til f.eks. disponeringen af Kalvebodarealerne tilsiger dette.

Vi vil i Socialdemokratiet gerne være med til at bevare det gamle, charmerende København, men vi trænger til, at der igen bliver bygget. Og jeg vil gerne sige, at det, der har allerhøjest prioritet i den forbindelse for os, er en langt hurtigere byfornyelsesindsats til gavn for de mange mennesker, der bebor Københavns utidssvarende boliger. Mere end 100.000 boliger i Københavns Kommune er uden bad og centralvarme. Det belaster de familier, der bebor dem, socialt. Det belaster også kommunens økonomi, for det er en af årsagerne til de ekstraordinært høje omkostninger på det sociale område og navnlig på hospitalsområdet for Københavns Kommune.

Måske kræver det en særlig lovgivning at fremme byfornyelsesindsatsen. Vi er parat til at gå med til alt, der kan bidrage til at fremskynde

udviklingen. Vi kan ikke være boligstandarden i København bekendt.

Men der er også behov for andre nye og spændende projekter. Rapporten fra Stallknechtudvalget er fuld af gode ideer. Vi ser gerne, at mange af dem bliver fremmet. Jeg tror, at der i sig selv er noget inspirerende i, at der bliver bygget nyt, og at København får eksempler på moderne, inspirerende arkitektur.

Det fjerde punkt, jeg vil nævne, har at gøre med Københavns Kommunes særlige økonomiske problemer, som statsministeren ikke vil sige særlig opmærksomhed i sin besvarelse af forespørgslen. Jeg vil kun hæfte mig ved et enkelt tal: Fra 1990 til 1991 forværres Københavns Kommunes økonomi af mange forskellige grunde med 1,7 mia. kr. – på ét år – og desværre ser det ud til, at forværringen stiger til 2 mia. kr. i de følgende år.

Vi ønsker ingen favørstilling for Københavns Kommune i forhold til resten af landet. Vi er også med på, at der bliver stillet krav til Københavns Kommune, eksempelvis om mindre administrationsbureaukrati, og vi tror, at vi kan få Københavns overborgmester og bystyret i København med på det. Men vi vil advare imod en hovedstadspolitik, der fremmer alle de spændende – havde jeg nær sagt – investeringer, men lader centerkommunens økonomi i stikken. Så får vi en storbyudvikling, som man har set det andre steder i verden, i to gear: et højt gear for erhvervsinvesteringer med store prestigeprojekter – og baggear, når det drejer sig om de sociale vilkår for beboerne i centerkommunen. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker en afstemt udvikling, hvor centerkommunen også er i vækst.

Det femte og sidste spørgsmål, jeg skal nævne, handler om en bedre koordinering af indsatsen i København.

Jeg kan godt gå ind i diskussionen om et særligt udviklingsråd. Det er ikke særlig konkret, hvad statsministeren egentlig tænker sig på dette område. Der er mange problemer: afgrænsning i forhold til selskabet, i forhold til kommunalt selvstyre, i forhold til statens forpligtelser osv., som vi er nødt til at tage højde for. Vi afviser ikke at diskutere dette spørgsmål, men det er lidt af en lappeløsning.

Man kommer ikke uden om, at den kommunale inddeling i København ikke er tidssvarende. I mange rapporter bebrejdes vi, at der i provinsen er gennemført en kommunalreform, og